

РЕШЕНИЕ

№ 4643

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д Л. Д

при участието на секретаря А И. И
като разгледа докладваното от Д Л. Д Административно наказателно дело № 20231110211559 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на „, против Наказателно постановление № 22-2300224/19.07.2023 г., издадено от директора на ДИТ-София, с което, на основание чл. 415, ал. 1 КТ на жалбоподателя била наложена имуществена санкция, в размер на 1 500 лева.

НП е обжалвано от санкционираното лице. В жалбата си оспорва наказателното постановление, с доводи за незаконосъобразност (обективна невъзможност). Моли за отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява. Поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Претендира деловодни разноски.

Административнонаказващият орган, редовно призован, се представлява. Оспорва жалбата. Претендира деловодни разноски.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.02.2023 г. на „, била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство. С протокол от същата дата, били дадени предписания, сред които и под № 3: да поиска трудовата книжка на Д Д Д, за да впише в нея настъпилите изменения в трудовото правоотношение и промени на данните по чл. 349, ал. 1 КТ, а именно: данните по прекратяването на трудовото правоотношение, съгласно чл. 2, ал. 4 от Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж. Срокът на предписанието бил до 28.02.2023 г. Предписанието не било оспорено.

При последваща проверка на 15.05.2023 г., било констатирано, че предписанието не е изпълнено.

ГореописА.та фактическа обстановка се установява след А.лиз на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на свидетелите А. Б. и Т Г; покани; удостоверение; АУАН; НП; известие за доставяне; заповеди за компетентност; длъжностна характеристика; протоколи за проверки; заявление; констативни протоколи (Збр.); извлечение от ТР⁴ трудов договор; справка от НАП; заповед за прекратяване.

За всички посочени по-горе в настоящото изложение обстоятелства доказателствената съвкупност е еднопосочна и, при отсъствие на противоречащи си доказателства, *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен доказателствен А.лиз се явява ненужен. Закрепената в АУАН и НП фактическа обстановка не просто се подкрепя от показанията на актосъставителя, но, на практика, не се оспорва и от самия жалбоподател.

Тук е мястото да се отбележи, обаче, че освен обстоятелствата, непосредствено попадащи в предмета на доказване, е налице и съпътстваща конкретика, която има своето съществено материално правно значение за решаването на спора. Твърденията от жалбата за неколнократни неуспешни опити за контакт намират опора както в представените с жалбата писмени доказателства, така и в показанията на разпитания свидетел Георгиева (последниците от това обстоятелство ще бъдат коментирани в следващ раздел на настоящото изложение).

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирА. стрА. – наказаното физическо лице и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това, последната е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН е издаден от компетентен орган; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е редовна процедура по връчването на НП на жалбоподателя, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

По приложението на материалния закон

НП, обаче, е незаконосъобразно, от материалноправна гледна точка.

Жалбоподателят „попада в обхвата на разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на КТ, т. е. има качеството "работодател" и е годин адресат на задължението по чл. 415, ал. 1КТ.

Установено е, също така, по безспорен начин даденото указание от надлежен контролен

орган, към подлежащ на контрол субект. Не се спори, също така, по факта на неизпълнението. Следва, обаче, да се направят някои важни уточнения.

На първо място, изложените в жалбата доводи имат характер на оспорване на дадено предписание, по смисъла на чл. 405 КТ, което не е допустимо, в настоящото производство (а няма данни да е било сторено и по надлежния ред). Същевременно, обаче, безусловно позоваване на цитираното обстоятелство, без отчитане на съпътстващата конкретика, би било гранична хипотеза на отказ от правосъдие.

Без да се ангажира с предположения за причините, поради които г-жа Д не се е отзовала на отправени към нея устни и писмени покани (при всички случаи, надлежното оформяне на трудовата книжка ползва работника или служителя, както за осигурителни цели или обезщетение за безработица, така и във връзка с евентуално следващо правоотношение, т. е. недвусмислено се касае за благоприятен за Д резултат, към който би следвало да се стреми и за който да оказва съдействие), вмененото на работодателя задължение носи белезите на обективна невъзможност – както в рамките на предоставения от проверяващия екип относително кратък срок, така и значителен период от време, след изтичането му.

Извън коментираните до тук отменителни основания, актуален е и въпросът с обществената опасност на случая. Съдът приема, че нарушението представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в КТ задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай нарушението не е застрашило обществените отношения, свързани с права и законни интереси на служителя, доколкото надлежното вписване на обстоятелства в трудовата книжка е било изцяло в полза на престиралото труд лице, а незавършеността на фактическия състав е функция изцяло от липсата на съдействие, от стр.А. на служителя, т. е. единствен опосреден негативен резултат (макар нарушението да е уредено, като формално, а не – като резултатно, от значение е степента на застрашаване и/или засягане) се явяват пропуснати ползи в осигурителен план, отново поради липса на надлежно съдействие от самото заинтересовано лице, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на това бездействие не се отличава с достатъчен интензитет, за да се

приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а представлява маловажен случай.

По разноските

С оглед защитата от юрисконсулт и изричната претенция за присъждане, както и предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, съдът намира за справедлив размерът от 100 лева.

В този смисъл и отправената от жалбоподателя процесуална критика се явява основателна, а атакуваното наказателно постановление – незаконосъобразно.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-2300224/19.07.2023 г., издадено от директора на ДИТ-София, с което, на основание чл. 415, ал. 1 КТ, на „ била наложена имуществена санкция, в размер на 1 500 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН, Главна инспекция по труда да заплати на „ сумата от 100 (сто) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____